

Winkler Barnabás építész köszönő szavai a 2012. évi Kotsis Iván-émlékérem átvételekor Budapesten, az Építészek Háza Ybl Miklós termében, 2012. december 14-én.

Kedves Kotsis Iván Rokonok, Tisztelt Elnök Úr, Kuratóriumi Tagok és Valamennyi Kedves megjelent!

A mai nap Kotsis Iván és Építészetünk közös ünnepe, melyet már 23. éve Kotsis Iván születésnapján, december 15-én együtt ünnepelünk.

Köszönöm, hogy ebben az évben a tisztelt Kuratórium és a MÉSZ Elnöksége nekem ítélte ezt a megtisztelő Emlékérmét. Pályám elején néhány évig az Ybl Miklós Főiskolán tanítottam tervezést; de ahogy gyarapodott a családnk a tervezőirodai munkám mellett minden fennmaradó időmet – soha meg nem bánva - a gyermekeinknek szenteltem. Mint ismeretes, a Kotsis Iván-émlékérem odaítélésének feltétele az építészeti alkotó tevékenység mellett a magas színvonalú oktatás gyakorlása is. A Kuratórium azzal, hogy ebben az évben a díjat nekem javasolta, az oktatás sokoldalúsága mellett állt ki rámutatva, mennyire fontos annak szerteágazó színessége. Hogy tanítani nem csak a tanodákban, iskolákban, egyetemeken, hanem azokon a magánkezdeményezésen alapuló helyszíneken is lehet, mint a mi kis építész galériánk, a HAP Galéria. Ezért külön köszönöm az építész emlékkiállításaimnak szóló „oktatói” elismerést. Megerősítést jelent a hosszú évekkkel ezelőtt elkezdett törekvésemhez és biztatást sugall annak folytatásához.

Kotsis Ivánt gyermekkorom óta ismertem. Kezdetben, Sopronban csak a szülői házban - ahol akkoriban egy építész iroda is elfért - hallottam építészetünk meghatározó személyét mindig tisztelettel emlegetni. Később mint építész hallgató Budapestre kerülve személyesen is megismerhettem. Elöttem van kissé hajlott alakja, jellegzetes „malaclopójában”, széles karimájú fekete kalapjában és mélyen belénk látó, sokat mondó tekintetével. Igazán mély barátságot akkor köthettem Vele, az építésszel, a tanítóval és az emberrel, amikor életmű kiállítására készültem és életrajzának kiadását készítettem elő. Minden kiállítás az előkészület hónapjai alatt feloldhatatlan kapcsolatot épít ki köztem és a bemutatásra kerülő életmű alkotója között. Talán én tanulhatok ezektől az életmű felidézésektől a legtöbbet, de nagyszerű a ma embere elé tárnunk kik és hogyan építették a múlt században környezetünket, mit gondoltak hivatásunkról. Fontosnak tartom bemutatni, hogyan dolgoztak, műveiken keresztül felidézni nagyszerű képességeiket és arra is rámutatni, valamennyien közülünk való, velünk élő emberek voltak.

Ma délelőtt felkerestem Kotsis Ivánt a Farkasréten és elvittem Hozzá nagyraecsülésem virágait. Elzarándokoltam nyugvóhelyére, hogy lerójam Nála tiszteletemet abból az alkalomból, hogy megkaphattam a számomra legértékesebb építész elismerést, a Róla elnevezett Emlékérmet, amit az építészek Fair Play díjának is hívnak. Megilletődve lépek az eddig díjazottak sorába, hisz nagyra becsült tanárain, mestereim és barátaim mellé kerülhettem, bízva abban, hogy nem teljesen érdemtelenül.

Az elmúlt kedden nyitottuk meg a HAP Galériában Szrogh György emlékkiállítását. Befejezésül hadd idézzem Szrogh György vallomását most közénk. Az egykori tanítvány szinte mindent elmond ebben a két őszinte mondatban mesteréről, a ma 113 éve született Kotsis Ivánról:

„Miután az első Világháborúban elvesztettem Édesapámat, majd rövidesen Édesanyámat is és bár a két ági rokonság gondoskodott rólam, élelemről, ruházatról, fedélről és szeretetben sem szenvedtem hiányt, sőt még arra is volt gondjuk, mérnök Nagyapám, vaskohómérnök Édesapám sorát én is mérnökként folytathassam, - mégis Apa nélkül nőttem fel. Az pedig, amire mindenkinek szüksége van a felnőtté váláshoz: a tartásra, a kötelességtudásra, a felelősségtudatra és a jó iránytűre az életben, azt itt és éppen Kotsis Iván Professzor Úrtól mind megkaptam, s akit éppen ezért ilyen értelemben nevelő Apámként is tisztелеk.”

Vincenz Komlós